

drag (Justitsmin. Skriv. 19de Juli 1859). Forsaavidt Reglen nu gjøres ganske almindelig og saaledes ogsaa kommer til Anvendelse i flere Tilfælde, hvor der kan være Tvivl om den for Tiden er gjældende, f. Ex. med Hensyn til Overdragelser af Underholdningsbidrag og Fordringer tilkommende Embeds- eller Bestillingsemænd, vil den formentlig retfærdiggøres ved den Betragtning, at det kommer den Berettigede, hvem Lovgivningen har villet hjælpe, tilgode, at Afgangen til en hurtig og lidet bekostelig Inddrivelse kan vedblive at følge Fordringen.

I Frdn. 8de Juli 1840 er Udpantningsretten for de deromhandlede Fordringers Vedkommende begrændset til 2 Aar 3 Maanedes, og for de Fordringer, som Pl. 2den Novbr. 1836 angaaer, saavel som med Hensyn til Underholdningsbidrag er Fristen sat til 1 Aar fra Forsaldstid, men i flere Tilfælde er der ikke fastsat nogen Frist, efter hvis Forløb Udpantningsretten fortabes, og i disse antages der derfor heller ikke at gjælde nogen Frist (Justitsm. Skriv. 15de Decbr. 1871.) Da imidlertid Kreditor ved at lade sin Fordring henstaa i lang Tid, har lagt for Dagen, at Afgangen til den sikre og hurtige Inddrivelse, som har motiveret Udpantningsretten, ikke er af Bigtighed for ham, er der formentlig ingen Grund til for bestandig at bevare den for ham, og det er derfor vistnok rigtigt, at der i alle Tilfælde fastsættes en Frist. For Amtstueoppeborslers Vedkommende er denne foreslaaet af samme Længde som tidligere, medens den i andre Tilfælde foreslaaes sat til 1 Aar, der nu er den sædvanlige, og hvorved der er taget Hensyn haade til, at Kreditor, uden at miste Udpantningsretten, kan give Skyldneren en rimelig Genstand, og til, at det er i dennes Interesse, at de heromhandlede for største Dele stadig tilbagevendende og mindre Fordringer ikke paaløbe for et altfor langt Tidsrum. Med Hensyn til Beregningen af Fristen gjælder der i de Tilfælde, hvor en saadan er foreskrevet, ikke for Tiden nogen almindelig Regel, men Afgjørelsen beroer paa Indholdet af den Lovbestemmelse, hvorom der er Spørgsmaal, saa at i visse Tilfælde Begjæringen, i andre Udpantningsautorisationen eller under-

tiden endog Forretningens Foretagelse antages at være det Tidspunkt, hvortil Fristen regnes. Da Udpantningsretten imidlertid synes at burde bevares, naar ingen Efterladenhed kan tilregnes Rekvirenten, og det ikke berøver paa ham, naar Forretningen foretages, eller den Kjendelse, som foreslaaes at skulle træde istedetfor Autorisationen, affiges, idet det, hvad den sidste angaaer, ikke kan paalægges Fogden ubetinget at afgive denne strax, saa bliver vistnok Begjæringens Indgivelse under Forudsætning af, at Forretningen derefter fra Rekvirentens Side fremmes med tilbørlig Hurtighed, det naturligte Tidspunkt for Fristens Beregning, og det saameget mere, som der, naar Begjæringen, saaledes som foreslaaes, skal anmærkes i Fogedprotokollen, ikke kan reises Tvivl om samme. Det er en Selvfølge, at der ogsaa bør ske Bemærkning i Fogedprotokollen, naar Fogden selv er Rekvirent af en Udpantning.

Medens Autorisationen til Udpantning nu meddeles af Overøvrigheden, er det i Forslagets § 3 foreslaaet at henlægge denne Forretning til Fogden, saaledes at han ved en foreløbig Kjendelse afgjør, om Udpantning kan foretages eller ikke. Udpantningsautorisation er for Tiden paa den ene Side en administrativ Afgjørelse, som kan paalægges til høiere Dyrighed, men paa den anden Side kan der, skjøndt der ogsaa haves Antagelser i modsat Retning, ikke være Tvivl om, at det maa tilkomme Domstolene at afgjøre, om Udpantningsret ved Lovgivningen er tillagt en Fordring eller ikke, jfr. Grundlovens § 72. Autorisationen kan derfor ikke opfattes som et Paalæg til Fogden, som han skal efterkomme, men, naar han antager, at Fordringen ikke egner sig til Inddrivelse paa denne Maade, maa han ved sin Kjendelse kunne nægte Forretningen Fremme. Da det dog saaledes allerede nu i fornødent Fald maa være Fogdens Afgjørelse underkastet, om den af Dyrigheden meddelte Autorisation skal staa ved Magt eller tilfidsættes, synes der ikke at være tilstrækkelig Grund til at bibeholde denne. Paa den anden Side har man ikke troet at burde gaa saa langt bort fra den nuværende Ordning, at Fogden, naar der ikke skjønes at være Noget til Hinder for den begjærte Udpantning, i Lighed med hvad der